

РЕШЕНИЕ

№ 39267

гр. София, 12.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в
публично заседание на 29.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **13512** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от КСО, вр. с чл. 145 – 178 от АПК.

Образувано е по жалба на В. В. В., [ЕГН], с адрес в [населено място], чрез процесуалния й представител адв. Н. Д., срещу Решение № 1040-21-730/10.12.2025 г. на директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение жалбата й срещу Разпореждане № РВ-3-21-02080392/22.10.2025 г.

С жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност на оспорваното решение, като постановено в нарушение на материални закон, при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с целта на закона. Жалбоподателят оспорва твърденията на административния орган, че със смъртта на физическото лице собственик и управител на ЕООД се прекратява трудовоправното правоотношение и дружеството престава да бъде легитимен работодател. Счита, че напълно неотнормено към случая е и позоваването на чл. 325, ал.1, т.10 от Кодекса на труда. На следващо място жалбоподателят изтъква, че допуснати нарушения на осигурителното законодателство и невнасянето на осигурителни вноски само по себе си не може да се отрази на правото на осигуреното лице, ако същото е притежавало това качество. По същество, от съда се иска да отмени обжалваното решение и да присъди сторените разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Д., който поддържа жалбата и акцентира, че по делото не е спорно, че към момента на излизането по майчинство на доверителката му същата е полагала труд и е имала изискуемия осигурителен стаж, както и че настъпилата в следствие смърт на управителя - едноличен собственик на дружеството -работодател по никакъв начин не влияе на придобито вече право на обезщетение.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ С. - град се представлява от юрк. А., която моли съда да отхвърли жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не е встъпила в процеса.

Административен съд – София град, Трето отделение, 57-ми състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Дружество „Парфюмери 19” ЕООД с[ЕИК] е регистрирано с вписване в Търговски регистър към Агенция по вписвания на 21.03.2019 г. с едноличен собственик и управител К. М. Т. [ЕГН]. Предмет на дейност е търговия на едро и дребно с парфюмерия, козметика и аксесоари, както и всякаква дейност незабранена от закона.

На 17.03.2024 г. К. Т., едноличен собственик и управител на дружеството, е починал. С оглед на обстоятелството, че наследниците не са поискали продължаване на дейността, нито са предприели действия за поемане на дяловете и назначаване на управител, след изтичане на предвидения в чл.155, т.3 от ТЗ тримесечен срок по искане на прокурор при СГП с Решение № 1498/04.11.2024 г. на СГС, вписано в ТР на 02.12.2024 г. дружеството е обявено в ликвидация. Във връзка с горното в ТП на НОИ е подаден сигнал, по който е извършена проверка по разходите ДОО.

От извършената предварителна проверка в информационната система на НОИ е установено, че от дружество „Парфюмери 19” ЕООД има подадени уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ за 12 лица в периода от м. 02.2021 г. до 28.08.2024 г, сред които жалбоподателката В. В. В.. Според данните от регистъра трудовият договор с жалбоподателката е бил сключен на 04.02.2021 г. и прекратен на 28.08.2024 г., като тя е била назначена на длъжност „продавач-консултант“ с основно трудово възнаграждение в размер на 650 лв.

От „ПАРФЮМЕРИ 19" ЕООД, ЕИК [ЕГН] за В. В. В. в ТП на НОИ С.-град са представени удостоверения Приложение № 9 /към чл. 8, ал. 1 от Наредба за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване (НПОПДОО) с данни относно правото на парично обезщетение по болнични листове с № Е., № Е., № Е., № Е., № Е., № Е. и № Е. (периода на временна неработоспособност определен с болничните листове е от 18.03.2022 г. до 27.11.2022 г. вкл.): удостоверения Приложение № 10 /към чл. 9, ал. 1 от НПОПДОО/ с данни относно правото на парично обезщетение за бременност и раждане за остатъка до 410 календарни дни по чл. 50-51 от КСО (за периода 28.11.2022 г. до 29.08.2023 г.) и Приложение № 10 (към чл. 9, ал. 1 от НПОПДОО) с данни относно правото на парично обезщетение за отглеждане на малко дете по чл. 53 от КСО (за периода от 30.08.2023 г. до 27.08.2024 г.). В данните, подадени от осигурител „ПАРФЮМЕРИ 19" ЕООД по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО за лицето за периода от 18.03.2022 г. до 27.08.2024 г. вкл., като осигурено лице по трудов договор, са отразени дни в болнични и дни в майчинство. Въз основа на тези данни по реда на НПОПДОО на В. В. В. е изплатено парично обезщетение за отглеждане на малко дете по реда на чл. 53 от КСО за 249 работни дни в размер на 9321.47 лв. /девет хиляди триста двадесет и един лв. и 0.47ст/.

Съгласно „Справка за декларираните в Персонален Регистър и внесените в Приходи суми и разликата между тях по месечно” за периода от месец 02.2021 г. до месец 04.2021 г. от фирмата има превеждани осигурителни вноски в дължимия размер, а за периода от м. 05.2021 г. до м. 08.2024 г. няма превеждани осигурителни вноски, като дължимата сума е в общ размер на 28 736.88 лв.

Установено е, че след 17.03.2024 г. -дата на смъртта на К. М. Т. /управител/, има подавани данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за периода от 01.04.2024 г. до 27.08.2024 г., както и изплатено парично

обезщетение за отглеждане на малко дете на основание чл. 53 от КСО на В. В. В. с ЕГН [ЕГН] в размер па 3 793.64 лв. От страна на контролните органи на ТП на НОИ - С. град и на основание чл. 44 - 46 от АПК и на основание чл. 108, ал. 2 от КСО с цел гарантиране на осигурителните права на лицата, са изготвени и изпратени искания до всички лица с регистрирани трудови правоотношения с подадени данни по чл. 5, ал. 4 от КСО от дружеството „Парфюмери 19“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], включително и до г-жа В..

Във връзка с извършваната проверка е изискана и информация от НАП, от която е установено, че дружеството няма подадени годишни данъчни декларации по чл. 92 от ЗКПО за финансовите години за периода от 2019 г. до 2023 г., като за 2024 г. срока за подаване е до 30.06.2025г. Няма данни за издавани ревизионни актове. За „Парфюмери 19“ ЕООД има изготвен Доклад от гл. инспектор по приходите към ГД „Фискален контрол“ - 0-22002223016916-ОРП-001/02.05.2023 г. съгласно който е извършена проверка на 30.04.2023 г. в обект за ТД с парфюмерийни и козметични стоки „магазин“ с адрес [населено място], [улица] с данни за фискалните устройства в проверявания обект рег. № на ФУ 4464356, ИН на ФУ - D., 02893240, с дата на регистрация на ФУ - 04.02.2021 г. Към Доклада е приложен и Протокол сер. АА № 0126297 в който е упоменато, че по време на патрулни дейност по [улица] бр. търговски обекти, като единия от тях е парфюмериен магазин. В протокола с записано, че при извършената патрулна дейност не са установени нарушения, както и че се издават фискални бонове.

Установено е още, че дружеството има регистрирани 3 бр. фискални устройства, които са отчитали обороти до 31.10.2023 г. Има данни за подавани справки по чл. 73, ал. 1 и ал. 6 от ЗДДФЛ за периода от 2021 г. до 2023 г. Има подавани заявления за подаване на документи по електронен път и ползване на електронни услуги предоставени от НАП с КЕП - с вх. № 2202И0110318/03.02.2021 г., като за титуляр на КЕП е посочен К. М. Т. и с вх. № 30Е000310176/24.11.2023 г., като за титуляр на КЕП е посочена Д. И..

Срещу дружеството е образувано дело №[ЕИК] от 2021 г. по принудително изпълнение с общо задължения по делото в размер на 84651.03 лв., които към 10.12.2024 г. са били в размер на 79517.80 лв.

За резултатите от проверката е съставен Констативен протокол № KB-5-21-01871047 от 14.03.2025 г. Прието е, че поради настъпилата смърт на едноличния собственик и управител „Парфюмери 19“ ЕООД на основание чл.157, ал.1 от ТЗ дружеството автоматично е прекратено и е престанало да бъде легитимен работодател. С последното е отпаднало и основанието за изплащане на парично обезщетение на основание чл. 53, ал.1 от КСО. В подкрепа на горното са цитирани и чл. 325, ал. 1, т. 10 от Кодекса на труда (КТ) и чл.123, ал.2 от същия. Въз основа на констатциите инкорпирани в протокола и изводите направени в него, при идентични правни основания, са издадени Задължителни предписания № ЗД-1-21-01871052 от 14.03.2025 г. /л.21/ за заличаване на неоснователно подадените данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО за осигурителен стаж и осигурителен доход за жалбоподателката В. за периода от 01.04.2024 г. до 27.08.2024 г. След влизането в сила на тези предписания данните са били заличени служебно на основание чл. 4, ал. 10, т. 4 от Наредба № Н-13 от 17.12.2019 г. От страна на ответника не са предприети действия по връчване на така издадените предписания и на госпожа В., тъй като съгласно даденото становище ответника не приема, че в производството по чл. 108, ал.1, т.3 от КСО същата е надлежна страна.

С Разпореждане № РВ-3-21-02080392 от 22.10.2025 г. на ръководител на контрола по разходите на ДОО при ТП на НОИ С.-град (л. 17) на основание чл. 114, ал. 2, т. 2 и чл. 114, ал. 3 от КСО е разпоредено на г-жа В. да възстанови добросъвестно получено парично обезщетение за отглеждане на малко дете за периода от 01.04.2024 г. до 27.08.2024 г. включително в размер на 3793,64 лв. (1939,66 евро). Възстановяването на обезщетенията е обосновано с констатациите от

извършената проверка, приключила с Констативен протокол № KB-5-21-01871047 от 14.03.2025 г., въз основа на които е прието, че В. В. няма качеството осигурено лице в периода 01.04.2024г. – 27.08.2024г. вкл. чрез „Парфюмери 19“ ЕООД, тъй като със смъртта на едноличния собственик и управител К. М. Т. на основание чл. 157 от ТЗ търговското дружество автоматично било прекратено, а на основание чл. 325, ал.1, т. 10 от КТ трудовият договор се прекратявал със смъртта на лицето, с което работникът или служителят е сключил трудовия договор с оглед на личността му. В тази връзка е налице позоваване на предприети действия за служебно заличаване на подадените от осигурителя данни за осигурителен стаж и за осигурителен доход. С оглед на изложеното е формиран извод, че поради установени нови данни и обстоятелства от проверките на ТП на НОИ С. град и ТД на НАП, имащи значение за определяне на правото, размера и срока на изплатените обезщетения на жалбоподателката, за нея възниква задължение за възстановяване на неоснователно получени суми за периода от 01.04.2024 г. до 27.08.2024 г. в размер на 3793,64 лв. (1939,66 евро).

На 04.11.2025 г. срещу това разпореждане е подадена жалба /л.12/, която е оставена без уважения с оспореното понастоящем Решение № 1040-21-730/10.12.2025 г. издадено от Директора на ТП на НОИ С.-град. В решението са възпроизведени частично констатациите от проверката и изцяло са споделени съображенията, изложени в разпореждането.

Решение № 1040-21-730/10.12.2025 г. на директора на ТП на НОИ С.- град е съобщено на жалбоподателката на 15.12.2025 г., а жалбата против него е подадена на 18.12.2025 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи:

Оспорването, като направено от легитимирано лице с правен интерес – за което обжалваният акт създава задължения, в законово установения срок по чл. 118, ал. 1 от КСО и против акт, подлежащ съгласно цитираната разпоредба на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност, е процесуално допустимо.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореното решение е постановено от материално и териториално компетентния по смисъла на чл. 117, ал. 1, т. 2, б. "д" от КСО административен орган – директор на ТП на НОИ С.-град, в предвидената от закона писмена форма и съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК, като са посочени фактическите и правни основания за постановяването му, и не се установяват допуснати при издаването му съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Потвърденото с него разпореждане е издадено от ръководителя на контрола по разходите на ДОО при ТП на НОИ С.-град въз основа на извършен последващ контрол по разходите по ДОО, което е обжалвано по административен ред и в резултат на проведено производство по чл. 117, ал. 2, т. 2 от КСО е постановено оспореното решение. Неучастието на жалбоподателката в административното производство по издаване на задължителните предписания на осигурителя „Парфюмери 19“ ЕООД е основание да се приеме, че последвалото служебно заличаване на данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, не е обвързващо за нея и не може да ѝ бъде противопоставено, съответно да доведе до ограничаване на процесуалните ѝ права в административното производство по издаване на разпореждането за възстановяване на получените от нея парични обезщетения и последвалото му оспорване по административен ред, при което е постановено обжалваното решение, още повече, че в случая разпореденото възстановяване на получените парични обезщетения е обосновано с прекратено трудово правоотношение, а не само със служебното заличаване на данните, подадени за нея по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО. С оглед на изложеното съдът приема, че не са налице отменителни основания по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 от КСО.

Обжалваното решение обаче, както и потвърденото с него разпореждане на ръководителя на

контрола по разходите на ДОО, са постановени при неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта на закона.

Съгласно чл. 40, ал. 1 от КСО осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск. Отпускането и изчисляването на паричните обезщетения за временна неработоспособност, трудоустрояване, бременност и раждане и за отглеждане на дете до 2-годишна възраст и помощите от държавното обществено осигуряване се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 и чл. 33, ал. 5, т. 12, както и на данните, декларирани в подадените документи за изплащане на обезщетенията и помощите от държавното обществено осигуряване при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет (чл. 54к от КСО) – НПОПДОО. Осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ – чл. 10, ал. 1 от КСО.

Легалната дефиниция на понятието "осигурено лице" е дадена в § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО, според която норма "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски; осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1 – 3 и 5; самоосигуряващите се лица се смятат за осигурени за времето, през което са внесени дължимите осигурителни вноски по чл. 6, ал. 8, а лицата по чл. 4а се смятат за осигурени за времето, през което са внесени дължимите осигурителни вноски.

Съгласно чл. 114, ал. 2 от КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на изрично предвидените случаи, в които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение, като в т. 2 е уредена хипотезата, при която след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане.

В случая като материалноправно основание по чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО за постановеното възстановяване от жалбоподателката на добросъвестно полученото от нея парично обезщетение за отглеждане на малко дете, са възприети представените документи и установени данни в хода на извършената проверка на осигурителя след отпускане и изплащане на процесните обезщетения, т. е. нови по смисъла на закона, обуславящи извод, че обезщетенията са били получени без основание, защото се приема, че жалбоподателката е била без легитимен работодател с прекратено трудово правоотношение.

Съображенията на административния орган категорично не могат да бъдат споделени. Преди всичко е необходимо да се посочи, че по делото няма спор относно валидността на сключения между жалбоподателката и „Парфюмери 19“ ЕООД трудов договор, както и по отношение на обстоятелствата, че фирмата е развивала дейност и същата е полагала труд в нея до излизането ѝ по майчинство. Решаващи за правния спор са изводите на административния орган, че със смъртта на едноличния собственик и управител на дружеството-работодател същото е спряло да бъде легитимен работодател, а договърът се счита прекратен на основание чл. 325, ал. 1, т. 10 от КТ. Това разбиране противоречи на смисъла на закона и трайно установената, включително и задължителна, съдебна практика.

Въпросът дали еднолично дружество с ограничена отговорност чийто едноличен собственик на капитала и управител почине и при бездействие на наследниците му по

смисъла на чл. 157, ал. 1, предл. последно ТЗ, дружеството се прекратява по право към датата на смъртта е разрешен по окончателен начин с Тълкувателно решение № 1 от 31.05.2023 г. на ВКС по т. д. № 1/2020 г., ОСТК. Съгласно дадените в т.1 от цитираното решение разяснения смъртта на едноличния собственик на капитала не е абсолютно, пряко и автоматично действащо прекратително основание, а единствено относително и непряко такова, тъй като зависи от наличието на две отрицателни предпоставки – да не е предвидено друго в учредителния акт или наследниците да не са поискали продължаване на дейността на дружеството. Липсата на изявление в посочения смисъл води до състояние на висящност и очакване, което е пречка да настъпи действието на предвиденото с разпоредбата прекратително основание. Следователно в периода от смъртта на собственика на капитала до волеизявлението за продължаване на дейността по смисъла на чл. 157, ал. 1 предл. последно ТЗ, дружеството не може да се счита за прекратено. След като дружеството не се прекратява с обективния факт на смъртта на едноличния собственик на капитала, едновременно и негов управител, остава открит пътът за прекратяването му от съда по реда на чл. 155, т. 3, вр. чл. 154, ал. 1, т. 5 ТЗ – по иск на прокурора, както е в процесния случай. С влизане в сила на решението по този иск конститутивния му ефект ще се прояви като дружеството ще се счита за прекратено едва тогава. До този момент обаче дружеството продължава да съществува като самостоятелно юридическо лице и неговата правосубектност не изчезва автоматично, още повече, че производството за прекратяване на дружеството по съдебен ред не застрашава упражняването на правата на наследниците, които искат да продължат дейността на дружеството по смисъла на чл. 157, ал. 1 ТЗ. На първо място, искът по чл. 155, т. 3 ТЗ подлежи на отхвърляне, ако до приключване на устните състезания пред инстанциите по същество наследниците конституират органи на дружеството и впишат нов управител и на следващо, наследниците могат да се ползват и от изрично предвидената в закона възможност за продължаване на дейността на вече прекратеното дружество в производството по ликвидация, съгласно правилото на чл. 274, ал. 1, изр. последно ТЗ. В този случай независимо от промяната на собствеността и управлението предприятието продължава да съществува, да функционира и да бъде работодател, като трудовоправните правоотношения се запазват по силата на чл. 123 от КТ.

Дори да не настъпят тези обстоятелства, смъртта на едноличния собственик на капитала и липсата на вписан управител не правят дружеството „нелегитимен“ работодател в периода до прекратяването, а само създават известна неяснота относно представителството му. Ето защо този така направеният от административния орган извод е неверен.

Извън това, направеното в съдебно заседание твърдение на процесуалния представител на ответника, че случая касае действия от лице, което не е правосубектно и без правни основания, не следва да бъде взето предвид, доколкото такива съображения и мотиви не са залегнали в процесните актове и същото би представлявало процесуална изненада за жалбоподателя и нарушение на правото му на ефективна съдебна защита.

На следващо място несподелими са и изводите на административния орган, че трудовото правоотношение следва да се счита прекратено със смъртта на едноличния собственик и управител на дружеството в хипотезата на чл. 325, ал. 1, т. 10 от КТ, която регламентира, че трудовият договор се прекратява без която и да е от страните да дължи предизвестие със смъртта на лицето, с което работникът или служителят е сключил трудовия договор с оглед на личността му. Това е специфична хипотеза на

правоотношение сключено *intuito personae*, при което личността на една от страните по него е съществен елемент от съдържанието на последното.

Съгласно чл. 8, ал. 4 КТ, трудовите права и задължения са лични. Разпоредбата се намира в глава Първа, Основни положения на Кодекса, но визира правата и задълженията на работника или служителя. Естеството на основните престации на страните в трудовото правоотношение налага нейното ограничително тълкуване. Престацията на работника или служителя е лична (*intuito personae*), защото работната сила е неотделима от нейния носител. Смъртта на работника или служителя е основание за прекратяване на трудовото правоотношение (чл. 325, т. 11 КТ). Правата и задълженията на работодателя са свързани с управление на дейността на работниците или служителите, т. е. с управление на човешки ресурс за постигане на определени стопански резултати. Основната престация за плащане на трудово възнаграждение е паричният еквивалент за това, че работодателят се възползва от наетата работна сила. Правата и задълженията на работодателя не са лични, а са част от неговото право на собственост на работодателя в най-широк смисъл (чл. 17, ал. 3 от Конституцията). Кодексът допуска да бъде сключен трудов договор и с оглед личността на работодателя, но това е резултат от допълнителна (нетипична) клауза (чл. 325, т. 10 КТ). Съдът не приема, че прекратяването е в хипотезата на чл. 325, ал. 1, т. 10, доколкото по делото няма каквито и да било данни, че трудовият договор е сключен с оглед на личността на работодателя, като това е видно и от вида на заеманата длъжност. Предвид изложеното незаконосъобразно е прието, че трудовото правоотношение на жалбоподателката е било прекратено, респективно тя е загубила качеството си на осигурено лице.

С оглед на гореизложеното съдът приема, че жалбата е основателна. Оспореното Решение № 1040-21-730/10.12.2025 г. на директора на ТП на НОИ С.- град и потвърденото с него разпореждане на ръководителя на контрола по разходите на ДОО, като постановени при неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта на закона, следва да бъдат отменени, като незаконосъобразни.

Предвид изхода на делото искането на жалбоподателката за присъждане на направените разноски следва да бъде уважено в пълния предявен размер от 1700 лева (869,20 евро). Във връзка с наведеното възражение за прекомерност съдът отбелязва следното: съгласно чл. 78 ал. 5 от ГПК /изм. – ДВ бр. 17/2026 г./ приложим на основание чл. 144 от АПК ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по мотивирано възражение за прекомерност, направено от насрещната страна, да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част. От ответната страна не са изложени никакви съображения и доводи, защо смята, че адвокатското възнаграждение е прекомерно, поради което възражението само на това основание следва да бъде отхвърлено. Отделно, съдът намира, че размерът на адвокатския хонорар съответства на фактическата и правна сложност на делото и процесуалното му развитие.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, 57 с-в, III отделение

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на В. В. В., [ЕГН], Решение № 1040-21-730/10.12.2025 г. на директора на ТП на НОИ С.- град и потвърдените с него Разпореждане № РВ-3-21-

02080392/22.10.2025 г. на ръководител на контрола по разходите на ДОО при ТП на НОИ С.-град, като незаконосъобразни

ОСЪЖДА ТП на НОИ – С. - град да заплати на В. В. В., [ЕГН], разноси по делото в размер на 869,20 евро.

Решението подлежи на касационно обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, подадена чрез Административен съд София-град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.